

TYDZIEŃ MISYJNY SZPITALNIKÓW
14-20 października 2013

TEMAT ŚWIATOWEGO DNIA MŁODZIEŻY:

Wiara + miłosierdzie = misja

TEMAT ZAKONU :

Misja = Szpitalnictwo

PREZENTACJA:

"Misja polega na doświadczaniu radości pocieszenia i przekazywania jej innym".
"Ludzie potrzebują słów, ale przede wszystkim potrzebują pocieszenia i miłosierdzia Bożego".
(Papież Franciszek)

Drodzy współpracownicy, wolontariusze, bracia i siostry:

podobnie jak w ubiegłym roku - w którym odbyła się nasza Kapituła Generalna - po raz kolejny pragniemy zaprosić was do wzięcia udziału w tygodniu modlitw misyjnych przeżywanych w perspektywie szpitalnictwa. Czynimy to wraz z Kościołem powszechnym, zbliżając się ku końcowi Roku Wiary. Jest to także rok beatyfikacji **24 Bonifratrów, świadków wiary i miłosierdzia**, która odbędzie się 13 października w Tarragonie (Hiszpania).

Zaproponowany temat Wiara + Miłosierdzie = Misja, konkretyzuje się w naszej postudze miłosierdzia, wyrażanej w różnych formach, która prowadzona jest w wielu wymiarach na pięciu kontynentach. Objawia się ona w codziennych gestach, słowach pocieszenia, dziełach humanizacji i leczeniu chorych. Wszystko to jest szpitalnictwem, które my otrzymaliśmy, jako dar i który także ze swojej strony pragniemy ofiarować innym.

Aby pomóc w zorganizowaniu tego tygodnia modlitw, przeżywanego wspólnie z osobami, które przebywają w naszych wspólnotach oraz współpracownikami i wolontariuszami, proponujemy tę broszurę, która zawiera także słowa nawiązujące do zaproponowanego tematu, jakie papież Franciszek skierował do wszystkich ludzi dobrej woli, podczas lipcowego spotkania w Rzymie z młodymi seminarzystami, nowicjuszami i nowicjuszkami.

Mam nadzieję, że dzięki wspólnemu wysiłkowi będziemy mogli osiągnąć nowe cele w naszym zaangażowaniu misyjno-szpitalniczym.

Pozdrawiamy was zjednoczeni w modlitwie, zachęcając do przeżywania MISJI ZGODNIE Z EWANGELIĄ, która jest kluczem do szpitalnictwa.

Poniedziałek, 14 października: Teksty dotyczące WIARY.

Temat dnia: Szpitalnictwo: dar i odpowiedź

TEKST BIBLIJNY:

“Wiara zaś jest poręką tych dóbr, których się spodziewamy, dowodem tych rzeczywiście, których nie widzimy. Dzięki niej to przodkowie otrzymali świadectwo. Przez wiarę poznajemy, że słowem Boga światy zostały tak stworzone, iż to, co widzimy, powstało nie z rzeczy widzialnych. Przez wiarę Abel złożył Bogu ofiarę cenniejszą od Kaina, za co otrzymał świadectwo, iż jest sprawiedliwy. Bóg bowiem zaświadczył o jego darach, toteż choć umarł, przez nią jeszcze mówi. Przez wiarę Henoch został przeniesiony, aby nie oglądał śmierci. I nie znaleziono go, ponieważ Bóg go zabrał. Przed zabraniem bowiem otrzymał świadectwo, iż podobał się Bogu.

Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu. Przystępujący bowiem do Boga musi uwierzyć, że [Bóg] jest i że wynagradza tych, którzy Go szukają...” (List do Hebrajczyków 11)

TEKST INSTYTUCJONALNY:

“Jako rodzina zgromadzona w imię Pana, nasza wspólnota, ze swej natury, jest uprzywilejowanym miejscem, gdzie doświadczenie Boga powinno osiągnąć swoją pełnię i udzielać się innym.

W rodzinie tej przeżywamy naszą wiarę jako osobistą odpowiedź na miłość Boga, który nas pierwszy umiłował i wyrażamy tę miłość przyjmując z prostotą jej zbawcze działanie, które stopniowo przemienia nasze życie i domaga się, abyśmy ją okazywali w naszym postępowaniu.

Życie nasze jako wierzących, otwarte jest na objawienie Ojca i na zjednoczenie z Nim, przez Chrystusa, w Duchu Świętym, pozwala nam uczestniczyć w tajemnicy Trójcy Przenajświętszej w wierze, w nadziei i w miłości.

Uczestnictwo to jest źródłem kontemplacyjnego wymiaru naszego życia.” (Konst. OH. 27)

“Powołanie to rzeczywistość dynamiczna, którą przyjmujemy i kultywujemy w sposób coraz wierniejszy w łączności z Bogiem, żyjąc nieustannie odnawianym charyzmatem.

Składając dzięki Bogu i w postawie współodpowiedzialności wobec siostr, które otrzymały ten sam dar, dokładamy wszelkich starań, aby umacniać nasze powołanie i wybór.

W przekonaniu, iż zostałyśmy wezwane, aby trwać w Kongregacji, odwzajemniamy wierność Boga naszą radosną i hojną wiernością.

W trudnych chwilach powtarzamy: “Mój Jezu, sobie nie ufam, Twemu sercu ufam i jemu się oddaję”. (Konst. HSC 95).

TEKST SPOŁECZNY:

“Kościół przez swoją naukę społeczną nie tylko nie oddala się od swojego posłannictwa, ale jest mu najbardziej wierny. Odkupienie dokonane przez Chrystusa, powierzone zbawczej misji Kościoła, należy z pewnością do porządku nadprzyrodzonego. Wymiar ten nie jest ograniczającym, lecz integralnym wyrazem zbawienia. Nadprzyrodzoność nie może być rozumiana, jako jakiś byt czy przestrzeń, która zaczyna się tam, gdzie kończy się to, co naturalne, przyrodzone, ale jako jego wywyższenie. Dlatego nic z porządku stworzenia oraz z tego, co ludzkie, nie jest wyobcowane ani wyłączone z porządku nadprzyrodzonego i teologicznego wiary i łaski, ale raczej jest w nim uznane, przyjęte i wywyższone: „W Jezusie Chrystusie świat widzialny, stworzony przez Boga dla człowieka (por. Rdz 1,26nn) – świat, który wraz z grzechem został poddany marność (por. Rz 8,20. 19nn) – odzyskuje na nowo swą pierwotną więź z samym Boskim źródłem Mądrości i Miłości. Tak bowiem «Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał» (J 3,16). I tak jak w człowieku-Adamie ta więź została zerwana, tak w Człowieku-Chrystusie zostaje ona nawiązana na nowo (por. Rz 5,12nn)” (Kompendium Nauki Społecznej Kościoła nr 64)

Wtorek 15: Teksty dotyczące **MIŁOSIĘDZIA.**

Temat dnia: Szpitalnictwo: nawrócenie i komunja

TEKST BIBLIJNY:

“Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a miłości bym nie miał, stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brzęmiący. Gdybym też miał dar prorokowania i znał wszystkie tajemnice, i posiadał wszelką wiedzę, i wszelką [możliwą] wiarę, tak iżbym góry przenosił. a miłości bym nie miał, byłbym niczym. I gdybym rozdał na jałmużną całą majątność moją, a ciało wystawił na spalenie, lecz miłości bym nie miał, nic bym nie zyskał. Miłość cierpliwa jest, łaskawa jest. Miłość nie zazdrości, nie szuka poklasku, nie unosi się pychą; nie dopuszcza się bezwstydu, nie szuka swego, nie unosi się gniewem, nie pamięta złego; nie cieszy się z niesprawiedliwości, lecz współweseli się z prawdą. Wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, we wszystkim pokłada nadzieję, wszystko przetrzyma. Miłość nigdy nie ustaje, [nie jest] jak prorocтва, które się skończą, albo jak dar języków, który zniknie, lub jak wiedza, której zabraknie. Po części bowiem tylko poznajemy, po części prorokujemy. Gdy zaś przyjdzie to, co jest doskonałe, zniknie to, co jest tylko częściowe. Gdy byłem dzieckiem, mówiłem jak dziecko, czułem jak dziecko, myślałem jak dziecko. Kiedy zaś stałem się mężem, wyzbyłem się tego, co dziecięce. Teraz widzimy jakby w zwierciadle, niejasno; wtedy zaś [zobaczymy] twarzą w twarz: Teraz poznaję po części, wtedy zaś poznam tak, jaki zostałem poznany. Tak więc trwają wiara, nadzieja, miłość - te trzy: z nich zaś największa jest miłość.” (1 List do Koryntian 13)

TEKST INSTYTUCJONALNY:

“Pójdźcie za naszym Panem Jezusem Chrystusem i służenie Mu jest największą troską naszego życia; pragniemy Go kochać ponad wszystkie rzeczy świata oraz dla Jego miłości i dobroci, chcemy czynić dobrze i świadczyć miłosierdzie ubogim i potrzebującym.” (Konst. OH. 4c)

“Otrzymujemy ducha z serca Jezusa, z ufnością mu się oddając, starając się myśleć, kochać i pragnąć jak On. Czerpiemy siłę do trwania w naszym powołaniu, do niesienia posługi miłosierdzia, z celebrowania, przyjmowania i adoracji Eucharystii - wiecznego źródła komunii, życia i miłości, w przeżywaniu misterium Trójcy i w nieprzerwanej kontemplacji męki Pana” (Konst. HSC 7).

TEKST SPOŁECZNY:

“Miłość społeczna i polityczna nie wyczerpuje się w stosunkach międzyludzkich, ale ukazuje się poprzez sieć, w którą te stosunki się wpisują i którą jest właśnie wspólnota społeczna i polityczna. Miłość ta oddziałuje na nią, dążąc do możliwego dobra całej wspólnoty. Pod wieloma względami bliźni, którego należy miłować, staje przed nami „w społeczności”, przez co rzeczywiste kochanie go, wspieranie go w jego potrzebach i przychodzenie mu z pomocą w jego ubóstwie może oznaczać coś innego niż dobro, którego chce się dla niego na płaszczyźnie relacji między jednostkami: miłować bliźniego na poziomie społecznym znaczy – w zależności od sytuacji – korzystać ze społecznego pośrednictwa w celu polepszenia warunków jego życia albo usuwać te czynniki społeczne, które są przyczyną jego ubóstwa. Niewątpliwie dzieło miłosierdzia, przez które odpowiada się tu i teraz na rzeczywiste i naglące potrzeby bliźniego, jest aktem miłości, lecz równie niezbędnym aktem miłości jest angażowanie się w organizowanie i budowanie społeczeństwa w taki sposób, aby bliźni nie znalazł się w nędzy, zwłaszcza, jeśli staje się ona sytuacją, z którą boryka się ogromna ilość osób, a nawet całe narody, sytuacją przybierającą dzisiaj rozmiary prawdziwej światowej kwestii społecznej”. (Kompedium Nauki Społecznej Kościoła nr 208)

Środa, 16 października: Teksty dotyczące NADZIEI.

Temat dnia: Szpitalnictwo: radość i zaangażowanie

TEKST BIBLIJNY:

”...prawdą jest, że kto nie zna Boga, chociaż miałby wielorakie nadzieje, w gruncie rzeczy nie ma nadziei, wielkiej nadziei, która podtrzymuje całe życie (por. Ef 2, 12). Prawdziwą, wielką nadzieją człowieka, która przetrwa wszelkie zawody, może być tylko Bóg – Bóg, który nas umiłował i wciąż nas miłuje «aż do końca», do ostatecznego «wykonało się!» (por. J 13, 1; 19, 30). Kogo dotyka miłość, ten zaczyna intuicyjnie pojmować, czym właściwie jest «życie». Zaczyna przeczekać, co znaczy słowo nadziei, które napotkaliśmy w obrzędzie Chrztu: od wiary oczekujemy «życia wiecznego» – prawdziwego życia, które całkowicie i bez zagrożeń, w całej pełni, po prostu jest życiem. Jezus, który powiedział o sobie, że przyszedł na świat, abyśmy mieli życie i mieli je w pełni, w obfitości (por. J 10, 10), wyjaśnił nam także, co oznacza «życie»: «A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa» (J 17, 3). Życia we właściwym znaczeniu nie mamy dla siebie, ani wyłącznie z samych siebie: jest ono relacją. Życie w swojej pełni jest relacją z Tym, który jest źródłem życia. Jeśli pozostajemy w relacji z Tym, który nie umiera, który sam jest Życiem i Miłością, wówczas mamy życie. Wówczas «żywemy»”. (Benedykt XVI. Spe Salvi nr 27)

TEKST INSTYTUCJONALNY:

“Nasze posłannictwo ustawicznie styka nas z cierpieniem ludzi; dlatego rozważanie Męki Chrystusa “Męża boleści” zajmuje naczelne miejsce w naszej duchowości: w niej bowiem odnajdujemy zbawczy sens cierpienia; z niej czerpiemy siłę i pociechę w doświadczeniach i słabościach; przez nią w końcu uczymy się sposobu przedstawiania Pana cierpiącym, jako znaku nadziei i życia.” (Konst. OH 33)

“Naszym życiem konsekrowanym ukazujemy miłość Boga do wszystkich ludzi, jesteśmy przesłaniem nadziei i dajemy świadectwo tego, iż świat nie może zostać przeobrażony bez ducha błogosławieństw” (Konst. HSC 13).

TEKST SPOŁECZNY:

“Chrześcijańska nadzieja nadaje wielkiego rozmachu zaangażowaniu na polu społecznym, budząc ufność w możliwość zbudowania lepszego świata, ze świadomością złudności wyobrażenia o istnieniu „nieskończenie szczęśliwego życia na ziemi”. Chrześcijaństwo, a zwłaszcza wierni świeccy, zachęceni są do postępowania w taki sposób, „aby moc Ewangelii jaśniała w życiu codziennym, rodzinnym i społecznym. Okazują się oni dziećmi obietnicy, jeśli mocni w wierze i nadziei wykorzystują obecny czas (por. Ef 5,16; Kol 4,5) i z wytrwałością oczekują przyszłej chwały (por. Rz 8,25). Nadziei tej nie powinni ukrywać w głębi serca, lecz stale dawać jej wyraz swym postępowaniem oraz walką «przeciw rządcom świata tych ciemności, przeciw duchowym pierwiastkom zła» (Ef 6,12), także przez struktury życia świeckiego”. Religijne motywy takiego zaangażowania mogą nie być wspólne, ale przekonania moralne, które z nich wypływają stanowią punkt łączności chrześcijan z wszystkimi ludźmi dobrej woli”. (Kompendium Nauki Społecznej Kościoła nr 579)

Czwartek, 17 października: Teksty dotyczące ODPOWIEDZIALNOŚCI.

Temat dnia: Szpitalnictwo: współdzielone zaangażowanie

TEKSTY BIBLIJNE:

“...Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra. Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem. Wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, [aby stanowić] jedno Ciało: czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni. Wszyscyśmy też zostali napojeni jednym Duchem. Ciało bowiem to nie jeden członek, lecz liczne [członki].... Tak więc, gdy cierpi jeden członek, współcierpią wszystkie inne członki; podobnie gdy jednemu członkowi okazywane jest poszanowanie, współweselą się wszystkie członki. Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami. I tak ustanowił Bóg w Kościele najprzód apostołów, po wtóre proroków, po trzecie nauczycieli, a następnie tych, co mają dar czynienia cudów, wspierania pomocą, rządzenia oraz przemawiania rozmaitymi językami. Czyż wszyscy są apostołami? Czy wszyscy prorokują? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają dar czynienia cudów? Czy wszyscy posiadają łaskę uzdrawiania? Czy wszyscy przemawiają językami? Czy wszyscy potrafią je tłumaczyć? Lecz wy starajcie się o większe dary: a ja wam wskażę drogę jeszcze doskonalszą”. (1 List do Koryntian 12, 4-7; 12-14; 26-31)

TEKST INSTYTUCJONALNY:

“przeżywamy świadomie radość i odpowiedzialność za należenie do wspólnoty, uczestnicząc w przejawach jej życia; istnieją chwile dialogu, rewizji i oceny wartości, w których stawiamy Chrystusa pośród nas i pozwalamy się kierować Duchowi Świętemu, aby odczytać wolę Ojca względem wspólnoty i względem każdej osoby;” (Konst. OH 38b-c)

“Jesteśmy powołane, aby dawać świadectwo, iż współczujący i miłosierny Chrystus z Ewangelii żyje pośród ludzi. Charakteryzujący nas charyzmat szpitalnictwa wyraża się w: osobistej i siostrzanej, szczerzej i bezinteresownej miłości do sióstr ze wspólnoty; w zdecydowanym ukierunkowaniu ku łagodności i dobru oraz w cierpliwej, wytrwałej, ofiarnej i przepelnionej radością posłudze chorym - żywym obrazom Jezusa; w przyjmowaniu, w prostym i pełnym pokory stylu życia, wszystkich osób, które się do nas zwracają. (Konst. HSC 5)

TEKST SPOŁECZNY:

“Autentyczne przemiany społeczne są skuteczne i trwałe jedynie wtedy, gdy opierają się na zdecydowanych zmianach osobistego postępowania. Zaprowadzenie prawdziwego ładu moralnego w życiu społecznym nigdy nie będzie możliwe inaczej, jak tylko przez rozpoczynanie od osób i czynienie z nich punktu odniesienia; istotnie: „życie moralne świadczy o godności osoby”. Rozwijanie tych postaw moralnych, które mają podstawowe znaczenie dla współżycia prawdziwie ludzkiego (sprawiedliwość, uczciwość, prawdomówność itd.), należy oczywiście do samych osób i nie powinno się tego oczekiwać jedynie od innych albo zlecać instytucjom. Do wszystkich, a w szczególności do tych, którzy w stosunku do innych pełnią różne odpowiedzialne funkcje polityczne, prawne i zawodowe, należy troska o to, by być czujnym sumieniem społeczeństwa i w pierwszym rzędzie świadkami kulturalnego oraz godnego człowieczeństwa współżycia międzyludzkiego”. (Komentarz do Konstytucji Kościoła nr 134)

Piątek, 18 października: Teksty dotyczące DYSPOZYCYJNOŚCI.

Temat dnia: Szpitalnictwo: otwarcie i oddanie

TEKST BIBLIJNY:

“W szóstym miesiącu posłał Bóg anioła Gabriela do miasta w Galilei, zwanego Nazaret, do Dziewicy poślubionej mężowi, imieniem Józef, z rodu Dawida; a Dziewicy było na imię Maryja. Anioł wszedł do Niej i rzekł: "Bądź pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą, błogosławiona jesteś między niewiastami". Ona zmieszana była na te słowa i rozważała, co miałoby znaczyć to pozdrowienie.

Lecz anioł rzekł do Niej: "Nie bój się, Maryjo, znalazłaś bowiem łaskę u Boga. Oto poczniesz i porodzisz Syna, któremu nadasz imię Jezus. Będzie On wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego, a Pan Bóg da Mu tron Jego praojca, Dawida. Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca". Na to Maryja rzekła do anioła: "Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?"

Anioł Jej odpowiedział: "Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym. A oto również krewna Twoja, Elżbieta, poczęła w swej starości syna i jest już w szóstym miesiącu ta, która uchodzi za niepłodną. Dla Boga bowiem nie ma nic niemożliwego". Na to rzekła Maryja: "Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!" Wtedy odszedł od Niej anioł". (Ewangelia wg św. Łukasza 1, 26-38)

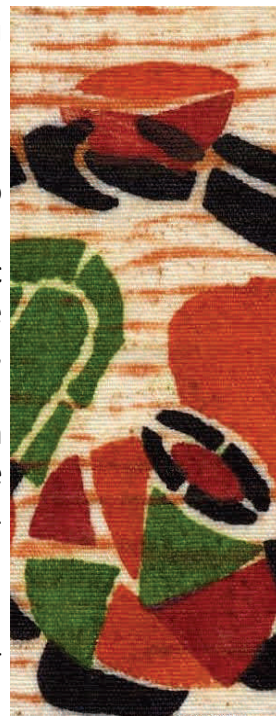
TEKST INSTYTUCJONALNY:

"Jak w pierwotnej wspólnotie chrześcijańskiej, oddajemy dobra osobiste do wspólnego użytku; pozwalamy uczestniczyć współbraciom wspólnoty w tym, czym jesteśmy i co posiadamy: owoc naszej pracy przyczynia się do zaspokojenia wspólnotowych potrzeb; żyjemy w gotowości, otwarciu i służbie, jako świadectwie komunii duchowej, która nas łączy, i zależności nieodłącznej od ubóstwa; wszystko co pozwoli przyjąć z prostotą i wdzięcznością to, co otrzymujemy od innych. (Konst. OH 14a)

"Wierne przeżywanie naszego charyzmatu wymaga: najgłębszej łączności z Bogiem; spójrzania wiary, aby odkryć w chorym Chrystusa, przyjmującego jako czynione sobie to, co czynimy dla potrzebującego; łagodności i miłości, aby chory mógł ujrzeć w nas Chrystusa, który go pociesza i leczy; postawy przepełnionej radością i bezinteresownej posługi; postanowienia dla osoby ludzkiej i obrony jej praw; troski prawdziwych matek; szczególnego oddania tym, którzy są cierpiący, potrzebujący i marginalizowani; gotowości do pełnienia każdej posługi, nawet z narażeniem własnego życia; przygotowania i doskonalenia zawodowego; ośrodków – tam, gdzie je mamy – odpowiednich wobec wymogów osób, czasu i miejsca." (Konst. HSC 62)

TEKST SPOŁECZNY:

"Popieranie pokoju w świecie jest nieodłącznym elementem posłannictwa, przez które Kościół kontynuuje zbawcze dzieło Chrystusa na ziemi. Kościół jest bowiem „w Chrystusie «sakramentem», czyli znakiem i narzędziem pokoju w świecie i dla świata”. Budowanie prawdziwego pokoju jest wyrazem chrześcijańskiej wiary w miłość Boga do każdego człowieka. Z wyzwalającej wiary w miłość Boga pochodzi nowa wizja świata i nowy sposób podejścia do bliźniego, niezależnie od tego, czy jest on pojedynczą osobą, czy całym narodem: to wiara natchniona przez pokój, który Chrystus pozostawił swoim uczniom (por. J 14,27), przemienia i odnawia życie. Opierając się jedynie na tej wierze, Kościół chce popierać jedność chrześcijan i owocną współpracę z wyznawcami innych religii. Różnice religijne nie mogą i nie powinny stanowić przyczyny konfliktów: wspólne poszukiwanie pokoju przez wszystkich wierzących jest poważnym czynnikiem jednoczącym narody. Kościół zachęca osoby, ludy, państwa i narody do uczestnictwa w jego staraniach o przywrócenie i umocnienie pokoju, szczególnie podkreślając istotną rolę prawa międzynarodowego. (Kopendium Nauki Społecznej Kościoła nr 134)

TEKST BIBLIJNY:

«W głoszeniu Ewangelii niezbędne są dwie cnoty: odwaga i cierpliwość. Cierpiący chrześcijanie są członkami Kościoła cierpliwego. Oni cierpią, a dzisiaj jest znacznie więcej męczenników niż w pierwszych wiekach Kościoła, znacznie więcej! Są to nasi bracia i siostry. Oni cierpią! Niosą wiarę aż po męczeństwo. Męczeństwo jednak nigdy nie jest przegraną, męczeństwo jest najwyższym stopniem świadectwa, jakie musimy dawać. Jesteśmy na drodze do męczeństwa, mali męczennicy: zrezygnować z tego, robić tamto..., jesteśmy jednak w drodze. A oni, biedacy, oddają życie, a oddają je – jak to słyszeliśmy w związku z sytuacją w Pakistanie – z miłości do Jezusa, dając świadectwo Jezusowi. Chrześcijanin musi zawsze odznaczać się postawą cichości i pokory, taką postawą, jaką reprezentują męczennicy, ufając Jezusowi, powierzając się Jezusowi». Papież Franciszek 28-05-2013.

TEKST INSTYTUCJONALNY:

“Nakaż głoszenia Ewangelii wszystkim narodom, który Kościół otrzymał od Chrystusa, dotyczy także nas, jako Bonifratrów.

Świadomi naszej odpowiedzialności w szerzeniu Dobrej Nowiny, zachowujemy zawsze żywego ducha misyjnego.

Sprawujemy nasze apostołstwo szpitalne, powiększając nieustannie naszą obecność na terenach misyjnych, szczególnie w krajach mniej uprzywilejowanych, w których staramy wyróżniać się: duchem apostołskim, który skłania nie tylko do przygotowania dusz, przez świadectwo naszej miłości, na przyjęcie Ewangelii, lecz także do czynnej współpracy, gdy po temu nadarzy się okazja, aby dać poznać tajemnicę Chrystusa tym, którzy jej jeszcze nie znają; gotowością do współpracy z instytucjami kościelnymi i świeckimi, działającymi na rzecz rozwoju życia bardziej ludzkiego i godnego, i do brania udziału, przede wszystkim, w polepszeniu stanu zdrowia publicznego; docenianiem i przyjmowaniem tradycji ludności miejscowej, starając się nawiązać łączność z kulturą danych krajów”. (Konst. OH 48)

Kościół, posłany przez Boga do wszystkich ludów, jest z samej swej natury misyjny; jego celem jest ewangelizowanie narodów. Jak Chrystus, który przemierzał miasta, uzdrawiając z wszelkich chorób i ułomności na znak obecności Królestwa Bożego, także my to czynimy, pełniąc naszą misję szpitalniczą. Kultuwujemy gotowość apostołską i z radością podejmujemy misję w jakiegokolwiek części świata, wedle wymagań Kościoła i potrzeb Instytutu. (Konst. HSC 65).

TEKST SPOŁECZNY:

“Osoby upośledzone są w pełni podmiotami ludzkimi, posiadającymi należne im prawa i obowiązki: „mimo ograniczeń i cierpień wpisanych w ich ciało i władze, stanowią jednak o szczególnym znaczeniu godności i wielkości człowieka”. Ponieważ osoba upośledzona jest podmiotem ze wszystkimi jego prawami, powinna otrzymywać pomoc w uczestnictwie w życiu rodzinnym i społecznym we wszystkich wymiarach i na wszystkich poziomach leżących w zasięgu jej możliwości.

Należy popierać – za pomocą skutecznych i właściwych środków – prawa osoby upośledzonej: „Byłoby rzeczą w najwyższym stopniu niegodną człowieka i zaprzeczeniem wspólnego człowieczeństwa, gdyby dopuszczano się do życia społecznego, a więc także do pracy, tylko osoby pełnosprawne, gdyż w ten sposób popadałoby się w niebezpieczną formę dyskryminacji słabych i chorych ze strony silnych i zdrowych”. Szczególną uwagę należy zwrócić nie tylko na fizyczne i psychologiczne warunki pracy, na sprawiedliwe wynagrodzenie, na usuwanie różnych przeszkód, ale także na wymiar uczuciowy i seksualny osoby upośledzonej: „Także ona chce kochać i być kochana, potrzebuje czułości, bliskości, intymności” według swoich możliwości i w poszanowaniu porządku moralnego, który jest taki sam dla zdrowych jak i dla upośledzonych.” (Kompendium Nauki Społecznej Kościoła nr 148)

TEKST BIBLIJNY:

"Pan ukazał się Abrahamowi pod dębami Mamre, gdy ten siedział u wejścia do namiotu w najgorętszej porze dnia. Abraham spojrzawszy dostrzegł trzech ludzi naprzeciw siebie. Ujrawszy ich podążył od wejścia do namiotu na ich spotkanie. A oddawszy im pokłon do ziemi, rzekł: "O Panie, jeśli darzysz mnie życzliwością, racz nie omijać Twego sługi! Przyniosę trochę wody, wy zaś raczcie obmyć sobie nogi, a potem odpocznijcie pod drzewami. Ja zaś pójdę wziąć nieco chleba, abyście się pokrzepili, zanim pójdziecie dalej, skoro przechodzicie koło sługi waszego". A oni mu rzekli: "Uczyń tak, jak powiedziałeś". (Księga Rodzaju 18,1-5).

TEKST INSTYTUCJONALNY:

"Porwani jego osobą a zwłaszcza postawą, jaką Jezus okazywał najślabszym, my, namaszczeni tym samym Duchem, poświęcamy się przez ślub szpitalny, ażeby wypełniać nakaz Chrystusa pielęgnowania chorych.

Poprzez nasze życie, ofiarowane z miłości do Boga, w służbie ubogim i potrzebującym, głosimy królestwo według nauki Jezusa.

On nie zniósł cierpienia, nie chciał nawet odkryć jego całej tajemnicy; jednakowoż człowiek, który cierpi, oświecony wiarą i złączony z Chrystusem cierpiącym, jest świadom, że przez swoje cierpienie może przyczynić się do zbawienia świata.

Dlatego poświęcamy nasze życie opiece nad chorymi oraz nasze posługiwanie potrzebującym, jako głoszenie i znak nowego i wiekuistego życia zyskanego dzięki odkupieniu Chrystusa." (Konst. OH 21)

"Zgromadzone przez Ducha św. tworzymy w Kościele wspólnotę apostołską, która otrzymała charyzmat szpitalnictwa i kontynuuje Chrystusowe dzieło odkupienia. Posłane przez tego samego Ducha ukazujemy światu Boże zbawienie poprzez świętą postugę miłosierdzia, w łączności i za przykładem Chrystusa, który pochylił się nad cierpiącą ludzkością, uzdrawiając ją z ułomności". (Konst. HSC 60)

TEKST SPOŁECZNY:

"Miłość Kościoła do ubogich czerpie natchnienie z Ewangelii błogosławieństw, z ubóstwa Jezusa i Jego troski o ubogich. Miłość ta obejmuje ubóstwo materialne, ale też liczne formy ubóstwa kulturowego i religijnego. Kościół, „od początku mimo grzechów wielu swoich członków, nie przestał pracować, by przynieść im ulgę, bronić ich i wyzwalać. Czynił to przez niezliczone dzieła dobroczynności, które zawsze i wszędzie są niezbędne”. Kierując się ewangeliczną zasadą: „Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie” (Mt 10,8), Kościół uczy przychodzić z pomocą bliźniemu w jego różnorodnych potrzebach i szerzy we wspólnocie ludzkiej liczne czyny miłosierdzia względem ciała i ducha: „Spośród tych czynów jałmużna dana ubogim jest jednym ze szczególnych świadectw miłości braterskiej; jest ona także praktykowaniem sprawiedliwości, która podoba się Bogu”. Praktykowanie miłości nie ogranicza się wprawdzie do jałmużny, ale zwraca uwagę na społeczny i polityczny wymiar problemu ubóstwa. Nauczanie Kościoła powraca stale do relacji między miłością i sprawiedliwością: „Gdy dajemy ubogim rzeczy konieczne, nie czynimy wobec nich ofiary osobistej, ale oddajemy im to, co należy do nich; spłacamy raczej powinność sprawiedliwości, niż wypełniamy dzieła miłosierdzia”. Ojcowie Soborowi usilnie zalecają wypełnianie tego obowiązku tak, „by nie ofiarowywać jako darów miłości tego, co się należy z tytułu sprawiedliwości”. Miłości do ubogich z pewnością „nie da się pogodzić z nieumiarkowanym miłowaniem bogactw lub z ich egoistycznym używaniem” (Kompendium Nauki Społecznej Kościoła nr 184)

Papież Franciszek
Rzym 6-7 lipca
do młodych seminarzystów, nowicjuszy i nowicjuszek zakonnych

"Iluż misjonarzy to robi! Na peryferiach świata czynią zasiew życia, zbawienia i pocieszenia!

"Chciałbym, żeby Kościół był bardziej misyjny, nie taki spokojny"

"Z czego rodzi się misja? "

"Misja jest łaską "

"Rodzi się z powołania głosem Pana, a On powołuje człowieka, aby go posłać".

Radość pocieszenia

"Styl posłanego to: radość pocieszenia, krzyż i modlitwa"

"Strumień pocieszenia i matczynej czułości"

"Jak matka pociesza swojego syna"

"Jesteśmy powołani, by nieść wszystkim pocieszenie Boga"

"Możemy doznać Bożego pocieszenia i przekazywać je"

"Spotkałem nie raz osoby konsekrowane, które boją się Bożego pocieszenia. Nie bójcie się pocieszenia przez Pana"

"Pocieszcie, pocieszcie mój lud!"

"Misja polega na doznawaniu pocieszenia i przekazywaniu go innym"

"Ludzie potrzebują przede wszystkim, abyśmy dawali świadectwo miłosierdzia i czułości Pana"

"Dawanie - bez obaw - świadectwa radości z pocieszenia Pana"

Krzyż

"W godzinie ciemności, w godzinie próby jest już obecna i działa jutrenka światła i zbawienia"

"Owocność duszpasterska nie zależy od sukcesu ani też od niepowodzenia ocenianych według ludzkich kryteriów, ale od przyswojenia sobie logiki Jezusowego krzyża, która jest logiką wychodzenia z siebie i czynienia z siebie daru"

"Krzyż — jest zawsze krzyżem z Chrystusem"

Modlitwa

"Robotnicy na żniwo nie są wybierani drogą kampanii reklamowych"

"Kościół - jak to wielokrotnie powtarzał Benedykt XVI - nie jest nasz, lecz Boga"

"Ileż razy my, osoby konsekrowane, myślimy, że jest nasz"

"Ewangelizację prowadzi się na kolanach. Bądźcie zawsze ludźmi modlitwy!"

"Powołanie nie jest zawodem"

"Istnieje ryzyko popadnięcia w aktywizm"

"Pozwólcie się prowadzić Duchowi Świętemu"

MODLITWA:

Panie,

Twój głos rozbrzmiewa w naszych uszach:

"Żniwo jest wielkie, ale robotników mało".

"Idźcie i czyńcie uczniami...

Chrzcząc i nauczając"

"Ja jestem z wami, aż do skończenia świata".

Ufamy Twojemu słowu,

otwieramy serca na Twoje misyjne przestanie

i prosimy Cię z całą mocą otrzymanej wiary:

spraw, aby ten dzień misyjny

stał się "nową Pięćdziesiątnicą miłości".

Niech nasze wspólnoty

staną się misyjne i nie ulegają pokusie

zamykania się w sobie.

Niech Kościoły powstające na ziemiach misyjnych

współpracują z innymi, bardziej potrzebującymi

i dzielą się z nimi swoim ubóstwem.

Niech młodzi, chorzy i osoby konsekrowane

uczestniczą w wysiłku misyjnym.

Niech ci, którzy otrzymali powołanie misyjne

odpowiedzą na nie wielkodusznie.

Niech my wszyscy ochrzczeni

mamy udział w działaniach misyjnych Kościoła,

jako ci, którzy otrzymali Twoje misyjne posłannictwo.

O to Cię prosimy razem z Maryją, Królową Misji.

Amen

**ZAKON SZPITALNY
ŚW. JANA BOŻEGO**

**SIOSTRY SZPITALNE
OD NAJŚWIĘTSZEGO SERCA
JEZUSA**

**UFFICIO MISSIONI E COOPERAZIONE
INTERNAZIONALE**

Via della Nocetta, 263

00164 ROMA (Italia)

Email: cooperazione@ohsjd.org

UFFICIO DI COOPERAZIONE ALLO SVILUPPO

Piazza Salerno, 3

00161 ROMA (Italia)

Email: ucos@hscgen.org

